

DEEL 1 FRANCESCO EN BIANCA

Inhoud

Voorwoord	2
Hoofdstuk 1 De Parasol en de Pijler	8
Hoofdstuk 2 De huidige vrouw-manverhouding	24
Hoofdstuk 3 Waarom relaties zo complex zijn geworden	36
Hoofdstuk 4 Vrouwen hebben wijze lichamen	50
Hoofdstuk 5 Francesco en Bianca	54
Hoofdstuk 6 Interbellum	60
Hoofdstuk 7 Het gezapige burgerleven	67
Hoofdstuk 8 Historische rolmodellen	70
Hoofdstuk 9 Midlifecrisis	75
Hoofdstuk 10 Kinderen hinderen	78
Hoofdstuk 11 Florence Nightingale	80
Hoofdstuk 12 Het metafysische aspect van relaties	82
Hoofdstuk 13 De illusie van eenzaamheid	90
Hoofdstuk 14 Vrouwen komen van Venus en mannen van Mars	92
Hoofdstuk 15 Heksen en Fatale vrouwen	93
Hoofdstuk 16 Futuristische man-vrouwrelatie	97
Hoofdstuk 18 Epiloog	99

VOORWOORD

In dit boekje staan Bianca en Francesco de Medici als rolmodel centraal. In deel 2 komt Liliyana Gaduka (=Russisch voor foute vrouw) aan bod. Volgens de oude wijze Grieken was verliefdheid een soort van tijdelijke krankzinnigheid. Over verliefdheid en liefde zijn boekenkasten volgeschreven en talloze liedjes gemaakt. De boeken zijn er veelal in romanvorm over fictieve personages en er zijn veel gedichten over de liefde gemaakt, maar boeken waarin getracht wordt dit fenomeen te doorgronden zijn uitermate schaars.

In ruim 2.500 jaar filosofie op topniveau, heeft vrijwel niemand zich hieraan gewaagd en het heet niet voor niets wijsbegeerte. Omdat het kennelijk zo'n riskante uitdaging is had ik een niet te onderdrukken impuls om het toch te gaan proberen, een tikkeltje eigenwijs nietwaar? Mij was bekend uit de Amerikaanse sociologische literatuur dat men in de jaren 70 van de vorige eeuw op basis van empirisch onderzoek tot verassende vaak niet romantische conclusies was gekomen.

De partner werd vaak gekozen op puur zakelijke gronden omdat men -als de sluier van verliefdheid en liefde werden verwijderd- dacht er wijzer van te worden op welke wijze dan ook. Daarnaast bleken veelal egoïstische motieven in het geding en was er ook in hoge mate sprake van bezitsdrang, veelal bij de vrouwelijke partners.

Hoe het ook zij, liefde is ook vaak een ruilrelatie. Men geeft liefde in de verwachting deze in welke vorm dan ook terug te ontvangen. Ik zal in dit boekje trachten iets zinnigs toe te voegen over dit complexe fenomeen vol voetangels dat de meeste mensen vrijwel dagelijks bezighoudt. In wezen is het een goddelijk nauwelijks te doorgronden verschijnsel en ik geef slechts 1 voorbeeld.

Vaak ben ik in mijn leven overal over de gehele wereld uit geweest in de mooiste discotheken en clubs en als ik ergens kwam waar honderden vrouwen rondliepen, die objectief gezien min of meer qua uiterlijk identiek waren, haalde ik met mijn zintuigen in een fractie van een seconde die ene eruit waartoe ik mij als een magneet aangetrokken voelde. Als je er rationeel naar kijkt waren dat achteraf gezien vaak niet de beste vrouwen, maar niets kon deze aantrekkingskracht weerstaan.

Het was een soort energie die zij uitstraalden die appelleerde aan mijn diepste innerlijke behoeften. Het duurde vele jaren voordat ik pas vaste patronen in die behoeften kon ontwaren. Ik bleek vaak op de meest extreme aantrekkelijk vrouwen en bitches te vallen, vaak brunettes, gevaarlijke zwartharige, blonde stoten en licht roodharige nimfen. De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat de brunettes en de gevaarlijke zwarte weduwespinnen verre in de meerderheid waren.

Ik leek het gevaar op te zoeken en het was veel meer dan een kwestie van louter uiterlijk, want zoals gezegd waren veel vrouwen objectief gezien min of meer authentiek. Als ik een grote drukke zaal binnenkwam dan voelde ik in een fractie van een seconde dat die ene op de 2^e verdieping nabij een balkon zeer interessant was. Het kan niet anders dan dat dit met energie en uitstraling te maken moet hebben gehad.

Als ik dan met zo'n wonderlijk wezen in contact kwam bleek mijn antenne goed gewerkt te hebben, want zelden was ik teleurgesteld en vrijwel altijd waren het ook qua karakter boeiende wezens. Hetzelfde overkwam mij als ik gewoon op straat liep. De vrouwen in mijn land behoorden in mijn jeugd tot de meest aantrekkelijkste ter wereld en als ik in het buitenland kwam moest ik vaak van buitenlandse mannen horen hoe mooi zij wel niet waren.

Dat laatste is totaal veranderd. Ik kan nu uren door het centrum van Rotterdam slenteren zonder 1 echt aantrekkelijke vrouw tegen te komen en dat ligt niet aan mij, waarover later meer. Als je een zo'n vrouw tegenkomt met goed karakter en een goed verstand heb je de hoofdprijs en we weten allemaal hoeveel kans je maakt in de Staatsloterij en de Lotto. Alleen de exploitanten spinnen daar garen bij.

Nu zijn de vrouwen uit de voormalige Sovjetrepublieken veruit de mooiste ter wereld en dan in het bijzonder de vrouwen uit Rusland, Oekraïne en Wit-Rusland. Zij staan op eenzame hoogte en dat komt vooral vanwege hun zeldzame mix van eigenschappen. Ze zijn veelal niet alleen extreem mooi maar ook avontuurlijk, energiek, buitengewoon slim, open, gezellig, humoristisch, elegant, ondernemend, getalenteerd en sensueel.

Maar ze zijn ook erg geraffineerd, sluw, foxy en soms gevaarlijk. Toen ik voor het eerst in Kiev kwam was ik dagen verdoofd, zo ongelofelijk aantrekkelijk waren ze. Omdat de fenomenen verliefdheid en liefde zo ongrijpbaar lijken,

heb ik gemeend zo dicht mogelijk bij mijn eigen ervaringen te moeten blijven. Liefde maakt blind en ik heb talloze vrienden keuzes zien maken waar ik niet met mijn verstand bij kon. Omdat uiterlijk in mijn onderbewuste zo'n grote rol speelde heb ik mijzelf vaak tekortgedaan, want karakter is veel belangrijker dan we geneigd zijn te denken. Daarnaast is beauty vaak een bewuste creatie en een combinatie van discipline, make-up en elegante kleding. Denk je dat weg dat kunnen sommige kanjers nogal tegenvallen.

Looks is dus in zekere mate een illusie. Maar het blijft een feit dat ik vaak viel op hondsbrutale vrouwen met een attitude en de lieve types links liet liggen omdat ik deze niet aantrekkelijk vond en dat heeft me soms opgebroken en kapitalen geld gekost, naast een hoop andere ellende. Kennelijk hadden die vrouwen eigenschappen die appelleerden aan een behoefte in mijn psyche. Het waren vaak sterke vrouwen en zwakke poppetjes (en dat is vaak ook een bewust gekozen strategie van sommige vrouwen) liet ik links liggen.

Ook ik heb me regelmatig schuldig gemaakt aan vormen van zinsbegoocheling. Godfried Bomans zei al dat vrouwen wijze lichamen hebben en sommige vrouwen zijn ware meesters in de verleiding en hebben een indrukwekkend repertoire aan truckjes aangeleerd. Als ik het weer eens had uitgemaakt en ik mijn schatje jaren later tegenkwam vroeg ik me in gemoede af wat mij gemankeerd had, want in mijn brein had ik er heel wat anders en veel beters van gemaakt dan wat zij in werkelijkheid was.

Verliefdheid en liefde lijken vooral ook gedreven door interne psychologisch processen. In de sociale psychologie is bekend dat de indrukken die een kind in de eerste levensjaren opdoet in hoge mate bepalend zijn voor het verdere leven. Er zijn dan ook veel mannen en vrouwen die zich aangetrokken voelen tot een vrouw die op hun moeder en een man die op hun vader lijkt.

Vaak proberen we bij die persoon ook nog eens eigenschappen te vinden die we bij onze ouders hinderlijk vonden om ze dit keer wel te kunnen corrigeren, wat zelden lukt. Hoewel ik altijd een prima band met mijn moeder heb gehad ben ik altijd het tegenovergestelde geweest van een moederskindje. Op zeer jonge leeftijd woonde ik al samen en was altijd een vrijbouter.

Daarnaast had ik 5 moeders want ik was de enige jongen binnen het gezin en ik had 4 oudere zussen waarvan er 3 stik jaloers waren op mij en meenden dat mijn ouders mij verwenden en meer gaven dan zij kregen en dat was domweg niet waar, maar in hun beleving werd dat een obsessie.

Hoewel ik heel mijn leven gek ben geweest op vrouwen hebben zij ook sommige schaduwkanten en overtreffen zij mannen in alles, ook in het kwaad. In de Bijbel staat dat motten uit kleding komen en uit vrouwen het kwaad. Het moet worden gezegd dat sommige vrouwen meedogenloos kunnen zijn en niet zelden zijn de meest doortrapte misdaden aan het brein van vrouwen ontsproten.

Maar omdat dit niet het thema van dit boek is en off topic zou zijn focus ik mij hieronder op het fenomeen liefde en verliefdheid. De zwanen-relatie voor het leven bestaat in deze moderne tijd vrijwel niet meer en deze is vervangen door de projectmatige relatie met een zekere houdbaarheidsdatum. Omdat veel mensen maximaal van het leven willen genieten wordt de relatie vrijwel elke dag tegen het licht gehouden en is er tegenwoordig weinig voor nodig de partner in te ruilen voor een meer aantrekkelijk geachte andere vlam als men niet gevangen zit in een web aan verplichtingen.

De roddelbladen staan vol met dat soort typen. Serieel monogaam noemen ze dat. Ook het hebben van meerdere relaties tegelijk wordt steeds vaker gepropageerd en er zijn zelfs hele datingsbureau die zich toespitsen op de vreemdgangers, lekker spannend toch? Nou niet voor mij. Relaties zijn heel interessant en vaak leuk, maar ook niet zonder gevaar in deze tijd van veel mensen met korte lontjes die snel gekwetst zijn.

Niet zelden zoeken we partners die ons “moeten helen” en omdat velen zichzelf niet goed kennen voordat ze liefde bij een ander zoeken gaat het vaak fout. Het is waar je moet eerst gelukkig zijn met jezelf en daarna ben je pas toe om “liefde” te delen, whatever that is. Vaak zoeken we iemand die onze eigen tekortkomingen en frustraties moet oplossen en dat is een verkeerde benadering. We zoeken onbewust iets wat we in onszelf missen.

Ook hebben veel vrouwen vaak de neiging een man als projectje te zien die zij kunnen veranderen of naar hun hand kunnen zetten. Het is mede om die reden dat veel vrouwen vallen op foute crimineel ingestelde mannen, die ze graag willen transformeren in gentlemen en als dat ze lukt worden deze mannen volstrekt onaantrekkelijk voor die vrouwen. Is dat een paradox of niet?

Foute mannen liggen goed bij veel vrouwen en überhaupt zijn mensen vaak aangetrokken in de schurk, zowel in soapseries als in het echte leven. Bobby Ewing scoorde goed als doortrapte en scrupuleuze schurk in de serie Dalles en Trump doet het nu erg goed bij pakweg 100 miljoen Amerikanen, terwijl iedereen met 1 werkende neuron en synaps kan zien dat het een aartsleugenaar, zwendelaar, oplichter, witwasser, seksist, loser, narcist, geniepig mannetje en dombo is, maar vergis u niet ik vond die verbeterde bitch Hillary Clinton net zo erg. Het was een keuze tussen pissebed en kakkebed.

De natuur van veel vrouwen is er een van het willen omvormen en opvoeden van niet deugende mannen. Slagen ze in hun missie dan maakt dat de man vervolgens bijna automatisch onaantrekkelijk en als het ze niet lukt dan zijn knallende ruzies en frustratie vaak het resultaat. De menselijke psyche is wonderbaarlijk. We streven comfort na en als we die hebben gevonden transformeert deze in een langzaam werkend gif dat we sleur noemen.

Als mensen ware liefde gevonden hebben dan komt het regelmatig voor dat ze vluchten omdat dit gevoel kwetsbaar maakt, te dichtbij komt en bindingsangst zich in allerlei gedaantes kan gaan manifesteren. De kleffige klevers hebben last van het tegenovergestelde. Hun psyche wordt beheerst door verlatingsangst. Niet zelden kunnen dat soort types gevaarlijk worden als ze denken gedumpt te worden. Kijk naar de film Fatal attraction en je weet genoeg.

Zij kunnen hun slachtoffer op een vreselijke manier gaan stalken en erger. Van die driften heb ik nooit last gehad want over is over. Ik houd het midden ergens tussen bindingsangst en verlatingsangst, waarbij de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ik van mijn vrijheid en avontuur houd en dat het mij al snel gaat vervelen en ik mijn geluk dan elders ga beproeven. Maar ook ik heb een afwijking want ik kan oeverloos vergane liefdesrelaties blijven analyseren vanuit alle denkbare invalshoeken en ik kan moeilijk gedachten loslaten.

Hoewel relaties vooral ook betrekking lijken te hebben op de focus op die ander, moet zeker niet worden uitgesloten dat we anderen vooral nodig blijken te hebben om zelf persoonlijk te groeien. In die zin "gebruiken" we de ander, vaak zonder het zelf te realiseren. Liefde is niet zelden het instrument voor zelfontplooiing. Een ander buitengewoon interessant fenomeen is dat je nooit bij verschillende partners hetzelfde bent en dat zij telkens weer nieuwe facetten van je persoonlijkheid naar boven brengen. Elke relatie is dus uniek.

Vaak zoek je wat in die partners en als je dat gevonden hebt is de uiterste houdbaarheidsdatum vaak in zicht en ga je weer op zoek naar bevrediging van andere latente behoeften. In die zin is het maar betrekkelijk dat je veel kunt leren van relaties en die willen toepassen op nieuwe relaties. Ondanks overeenkomstige patronen zal die de dynamiek van nieuwe relaties toch weer even net anders blijken te zijn.

Mannen en vrouwen zijn in een hoop dingen hetzelfde, maar in andere dingen totaal verschillend. Een geveugeld gezegde is dat mannen van Mars komen en vrouwen van Venus en in feite zit daar een kern van waarheid in. Het is een klein wonder dat ondanks die wezenlijke verschillen en communicatiestoornissen toch nog zoveel redelijk goede relaties ontstaan.

En laten we er niet om heen draaien, veel mannen zijn vaak platvloerser en ondanks dat velen dat zullen ontkennen, lopen zij vooral hun geslachtsdeel achter na. Daarnaast hebben veel mannen schouderklopjes nodig, zoals een paard een suikerklontje na een mooie draf. Het is vaak buitengewoon eenvoudig voor een extreem aantrekkelijke vrouw om een man te verleiden en te laten zondigen.

In die zin zijn mannen zwakkere wezens dan vrouwen en zij die dat ontkennen liegen domweg. Alleen de ervaren en zelfbewuste man, die de gevaren van dit soort escapades doorziet en door schade en schande wijs is geworden zal nee kunnen zeggen. Kijk naar de films Basis Instinct 1 en 2 en mijn stelling behoeft dan geen nadere uitleg. Veel mannen kicken op vrouwen die hondsbrutaal zijn en gaan op een enkele uitzondering na voor gaas.

Om het de lezer niet nu al te laten duizelen zal ik voorzichtig starten met de fase van de prille jeugd, waarin trouwens zeer intense gevoelens van verliefdheid en liefde kunnen bestaan die tijdens de rest van het leven een blijvende indruk achterlaten. Zo herinner ik mij nog levendig ene Constance die op mij een diepe indruk maakte toen ik al pakweg 7 was.

1. DE PARASOL EN DE PIJLER

Elke dag ging ik vanaf mijn 4^e naar de kleuterschool genaamd de Parasol, direct gelegen naast de Pijler, mijn latere basisschool. Ík speelde altijd buiten en genoot met volle teugen en was meteen gebiologeerd door de meest aantrekkelijke sprankelende meisjes, die mij veelal gezelschap hielden. Ik kan me weinig jongens uit die periode herinneren waar ik dik bevriend mee was en ik vond jongens nogal saai en dat is eigenlijk nooit in mijn leven echt veranderd. Het meest gelukkig was ik tijdens de lente als het in Zuidwijk in Rotterdam een heerlijke periode kon zijn. De zon ontwaakte uit zijn winterslaap en de lucht was fris in mei en ik had tomeloze energie. Mijn vader bracht me elke dag naar de kleuterschool en mijn moeder werkte in het Zuiderziekenhuis. De vele positieve indrukken die ik in mijn jeugd opdeed, hebben mij gevormd en ik ben een onverbeterlijke optimist zelfs in tijden van totale duisternis, zoals nu met dat vreselijke Coronavirus. De wijk waarin ik leefde was groen, er waren diverse boerderijen in de directe nabijheid, het wemelde van de dieren in een schone natuur en als ik met mijn vader ging vissen zaten de netten overvol met alle denkbare schitterende vissen. Biodiversiteit was een term die ik toen nog niet kende, maar de diverse soorten tierden welig. Ik heb een groot respect voor alle dieren en laten we eerlijk zijn we behandelen ze vaak schandalig. Nu zijn dezelfde vijvers morsdood en dat komt door een blinde bezuinigingswoede bij de gemeente omdat natuuronderhoud nu eenmaal geld kost en een of andere technocraat op het lumineuze idee was gekomen dat als je deze natuur laat afsterven dat geld oplevert ten tijde van schaarste. Ik praat uit ervaring want ik was daar een kwart eeuw topambtenaar en heb dat foute, monomane geld-gedreven technocratische gedrag regelmatig van dichtbij gezien. Het geluk van veel mensen wordt juist bepaald door die natuur, buitenzwembaden, musea en andere collectieve voorzieningen. Maar van de overwegend oppervlakkige Amerikanen namen we blind de gedachte over dat alleen geld en materiele welvaart gelukkig maken, hetgeen dus niet zo is. Omdat ik een loepzuivere schorpioen ben, mocht ik toen ik bijna 7 was pas naar de basisschool. Deze basisschool paste perfect bij mij. Qua leren stak ik er heel weinig op en ik moet een van de meest ongedisciplineerde leerlingen zijn geweest omdat lol en hedonisme mij toen al in de genen zat. Ik was veel meer geïnteresseerd in de allerleukste meiden en in talrijke sporten, waarvan voetbal mijn favoriete werd. Ik speelde elk uur van de dag als het enigszins kon voetbal en het is dan

ook niet vreemd als je die kunst 10 jaar daarna redelijk beheerst. Wat mij op mijn 17^e het meest ging tegenstaan was het sociale verstikkende keurslijf dat rondom deze mooie sport zit, met manipulerende ouders die hun talentloze zonen op een leuk positie willen krijgen via machinaties en voorzitters en andere bestuurders van die voetbalclubs die daar soms uit financiële overwegingen ten behoeve van die clubs gevoelig voor waren.

Vrijbouter als ik was bleek ik mentaal totaal ongeschikt voor het keurslijf dat we profvoetbal noemen. Ik kon alles met de bal, had een fabelachtig inzicht en was razendsnel en ik had het uithoudingsvermogen van Duracellbatterijen, maar ik was niet monomaan en vond veel andere dingen net zo leuk, was snel afgeleid en je kan alleen de top bereiken als je er alles voor laat staan. Ik had zoveel interesses en die bedompte kleedkamers begonnen me ook steeds meer tegen te staan, naast die eikels van trainers die zelf nooit hadden kunnen voetballen en hun onvermogen en frustraties kennelijk wilden compenseren door jonge spelers de les te lezen.

En laten we eerlijk zijn voetbal is vooral de sport voor domme mensen. Vrijwel nooit heb ik mij op een tribune vol met geëmotioneerde mensen begeven. Ik heb niets met mensenmassa's. Nooit heb ik aan een demonstratie meegedaan omdat het erg ver van mijn persoonlijkheid afstaat. Het beangstigt mij daarnaast en ik ben normaal gesproken voor de duivel en zijn oude moer niet bang.

Rond mijn 18^e jaar kon ik heel goed voetballen en moest ik meer energie steken in jaloerse concurrenten bij mijn club dan in het voetbal zelf, want in mijn land mag niemand 1 millimeter met zijn hoofd boven het maaiveld uitsteken. Het heilige vuur was bij mij toen al aan het doven, maar ik liet dat niet blijken ook omdat ik me daar zelf nog geen raad mee wist. Voetbal had meer dan 10 jaar een centrale rol in mijn leven gespeeld.

Hoe moest ik mijn ouders gaan vertellen dat ik ermee ging kappen op een moment dat ik het spel tot in de finesses beheerste, het was tegennatuurlijk. Ik was het prototype van de straatvoetballer, die de ene dag kon schitteren als een 1-dags Messi en de andere dag speelde ik als een natte krant, al compenseerde ik dat laatste met een tomeloze inzet en wilskracht.

Op mijn 19^e was mijn liefde voor het voetbal compleet verdwenen en ik herinner mij de laatste wedstrijd voor Excelsior Rotterdam tegen Ajax waarbij ik de tegenstander een vrije doorgang naar het goal bood en ik legde nog net niet de rode loper voor hem uit. Toen voelde ik dat de liefde en bezieling over waren.

Ik was zeker niet constant en ik was te creatief om mij in een keurslijf te laten dwingen van een gek zoals mijn laatste trainer van Bemmelen, die dacht dat je meetkunde en voetbal met elkaar kon combineren als succesformule. De regionale jeugd van Excelsior was 1 jaar voordat ik daarnaar toe verhuisde landskampioen geworden en het was dus een hele domme keuze van mij toen ik daarvoor werd gevraagd, want een beter elftal als dat hadden ze en hebben ze daarna nooit meer gehad.

Omdat ik niet gemotiveerd was kon ik destijds ook het tempo tijdens trainingen nauwelijks bijhouden terwijl ik over perfecte conditie beschikte, maar wilskracht is veel belangrijker dan mensen denken. Shaolin monikken kunnen bergen verzetten met die geestelijke kracht en zijn tot onvoorstelbare prestaties in staat. De klik die ik met genoemde trainer volkomen miste en ik ben een gevoelsmens.

Er kwam geen bal meer van mij op de juiste plek aan, terwijl ik daarvoor een bal over 60 meter op de centimeter nauwkeurig op het juiste moment kon neerleggen en de spits slecht zijn hoofd of zijn voet ertegenaan hoefde te zetten om te scoren. Voor zover ik me kan herinneren was mijn eerste "liefde" of beter gezegd eenzijdige betovering of fascinatie ene Constance, een adembenemend mooi blond en intelligent meisje, die niets van mijn avances moest hebben en dat snapte ik destijds niet want ik was al 7.

Misschien dat ik daarna vooral op brunettes en zwarte spinnen viel, wie weet, maar ik heb ook relaties gehad met adembenemende mooie blondines. Het moet gezegd worden blonds do have more fun en zijn vaak zachtaardiger, maar de brunettes en donkere types hadden op mij meer aantrekkingskracht. Ze waren vaak veel lastiger en veeleisender dan die blondines en misschien heb ik het mezelf in het leven onnodig moeilijk gemaakt door regelmatig op onmogelijke types te vallen die het bloed onder mijn nagels konden halen.

Ik herinner mij nog het moment dat mijn moeder de achteruitgang van de portiekwoning kwam uit zetten, toen ik net een medisch onderzoekje deed bij een ander buurmeisje, maar dat was volstrekt onschuldig en niet uitgesloten moet worden geacht dat ik op dat moment nog serieus overwoog ooit arts te worden.

Dat verkennen is zo oud als de mensheid, maar nu kan men daar erg spastisch over doen. Mijn aanvankelijke aversie tegen wiskunde maakte het beroep van arts sowieso onmogelijk. Op de universiteit kwam het tussen mij en de wiskunde weer goed omdat ik er het nut van in ging zien, maar dat is een ander verhaal. Naast voetbal en mooie, leuke en intelligente meiden was ik al vrij snel geïnteresseerd in geschiedenis al wist ik de weg naar boeken nog niet echt te vinden.

Ook mijn ouders stimuleerden dit niet of nauwelijks. Er was geen internet en we hadden zojuist onze eerste zwart-wit tv gekocht en ook hadden we een zwarte bakelieten telefoon gekocht en we voelden ons miljonair. Ik werd geboren in een arm arbeidersgezin en naast mijn 4 oudere zussen hadden we een hond Wimpy geheten, die qua intelligentie zeker niet onderdeed voor ons allen.

Wimpy was de naam van de hond daarvoor die ziek bleek en snel overleed. Ondanks dat Wimpy een zij was kreeg ze de naam van haar voorganger. Wimpy was uit het asiel gehaald en was sterk ondervoed geweest en was kennelijk zo gelukkig met ons als baasjes dat zij bij haar adoptie uren in de weiden rondartelde en ons tot haar dood extreem trouw bleef.

Er is geen mens dat aan dat soort dieren kan tippen qua loyaliteit en zelfs mijn huidige kat vind ik nobeler, schoner en beschaafder dan de meesten van mijn stadsgenoten. Dieren gaan niet naar school maar hebben van nature manieren en extreme slimheid en zijn de facto betere wezens dan mensen die doorgaans 20 jaar naar school moeten om een paar kunstjes te leren.

Niets is te vergelijken met de trouw van een hond. De veelal onbetrouwbare mensen kunnen daar een puntje aan zuigen. Er zijn verhalen bekend van honden die na het overlijden van hun baasje op het graf bleven liggen, niet meer aten en zich verenigden met hun baasje in het hiernamaals. Katten en honden zijn wezenlijk anders, maar katten laten ook hun liefde blijken, zij het dat ze dat veel subtieler doen en je moet hun vertrouwen veroveren en je moet ze vooral met rust laten om ze je te laten respecteren.

Ik viel vrijwel altijd op een vrouw die op een kat leek qua gezicht. Het is dan ook niet vreemd dat ik mij veel later in de hemel waande in Oekraïne omdat veel vrouwen daar een dergelijke botstructuur hebben. Natuurlijk speelt eten de grootste rol in het leven van een kat, maar los daarvan zijn het heel gevoelige en nobele wezens.

Omdat ze vaak een sterk en grillig karakter hebben, moet je niet vreemd opkijken als je kat die je jarenlang perfect verzorgde je toch nog even vinnig in je hand moet bijten. Ze weten zich kennelijk geen raad met conflicterende emoties. De meeste dieren wantrouwen mensen en hebben daar alle redenen toe. Katten dulden in tegenstelling tot honden geen baasje en beschouwen je als hun bediende als ze je mogen.

Mogen ze je niet dan laten ze je volledig links liggen. Als mijn moeder elke dag vanuit haar werk van het Zuiderziekenhuis onderweg naar huis was ging Wimpy op het juiste moment voor de deur liggen en dat was vreemd want mijn moeder had variabele werktijden en dit bewijst slechts dat honden, maar ook katten, feilloze 6^e zintuigen hebben en de wetenschap negeert dit veelal en kijkt de andere kant op.

Deze energie zou wat mij betreft beter onderzocht en verklaard moeten worden, omdat ik ervan overtuigd ben dat ook mensen deze gave latent bezitten, zij het in mindere mate en dat we deze de laatste millennia hebben afgeleerd. We gebruiken slechts 20% van onze hersencapaciteit. De term arbeidersgezin was een beetje misleidend want mijn vader werkte nooit en moet een van de eerste structurele uitkeringstrekkers van zijn tijd zijn geweest.

Zijn gezondheid was altijd erg kwetsbaar, hij was kortademig, had erg geleden tijdens de hongerwinter en had long- en hartproblemen, maar die manifesteerden zich pas echt toen ik pakweg 25 was en toen werden die problemen hem fataal. Hij was extreem intelligent, interesseerde zich voor geschiedenis en techniek en hij hing in 1970 al tegendraadse denkbeelden aan over historische gebeurtenissen, die pas 40 jaar daarna algemeen erkend werden.

Hij had idealiter journalist moeten worden of advocaat, maar de extreme armoede in zijn jeugd hadden hem ertoe gedwongen vanaf zijn 14^e te gaan werken.

Voor fabrieksarbeid was hij domweg veel te slim en hij moet kuis gefrustreerd zijn geraakt op latere leeftijd, maar hij had wel zijn gevoel voor humor behouden en zorgde zo goed en zo kwaad als dat kon voor zijn kinderen, maar ik was vanaf heel jonge leeftijd zelfstandig en schier on-opvoedbaar net als mijn jongste dochter Christina dat ook is.

Maar net als zij viel ik niemand lastig en overheerste het gezonde verstand en redelijkheid. Christina ging op haar 3^e op eigen houtje zwemmen in een strandbad in Scheveningen zonder te betalen en keerde steevast terug naar waar we lagen op het strand als ze hem weer eens gepeerd was. We schrokken ons dood en schakelden net nog niet de strandpolitie in maar Christina kwam doodgemoedereerd en kalm terug als ze er weer genoeg van had gekregen.

Ik was zeer gelukkig in mijn prille jeugd en waande me in de natuur, terwijl ik midden in de stad leefde. Omdat ik 4 oudere zussen had was ik ook populair bij de bronstige jonge kerels die onze deur platliepen voor mijn brunette zusters. Mijn vader werd er gek van en nooit zag hij ook maar 1 van die kerels echt zitten.

Niet 1 was goed genoeg en later bleek hij ook daarin gelijk te hebben gehad nadat mijn zussen met hen waren getrouwd, met 1 uitzondering daargelaten. Het moet rond mijn 9^e jaar zijn geweest dat ik steeds meer lol kreeg in het voetballen en ik voetbalde elk uurtje, ook tot diep in de late avond, met knullen en jonge mannen die soms 10 jaar ouder waren dan ik en met mijn voetbalbuddy Gerrie Broere, die het nog schopte tot voorstopper van het 1^e elftal van Feijenoord en het Nederlands elftal tot 19 jaar.

Andere talentjes uit mijn omgeving kwamen ook vrij ver. Om de een of andere duistere reden raakte ik verstrikt in de positie van verdediger en mijn vaardigheden focuste ik dus daarop. Dat had ik nooit moeten doen, want ik was qua natuur een aanvallende middenvelder of aanvaller, maar deze misstap besepte ik pas op mijn 17^e toen het al te laat was want als je eenmaal een label hebt opgeplakt gekregen - ook in het voetbal of in het werk - kom je daar bijna nooit meer vanaf in onze samenleving.

Terwijl mijn voetbalvriend Gerrie meteen op zeer jonge leeftijd intekende bij Feijenoord koos ik voor de fatale route van diverse amateurclubs, die - en dat zegt het woord al - vooral bestierd werden door amateurs en doorgaans ook amateuristische trainers hadden.

Toen ik met B1 tegen Feijenoord B1 speelde dat onder leiding stond van Leo Beenhakker, werden we kansloos onder de voet gelopen door zijn qua discipline Romeins aandoende cohort. Dat was geen voetbal maar extreem gedisciplineerd schaken. Toen al beseftte ik dat ik een verkeerde strategische keuze had gemaakt.

Mijn ploeggenoot Eddy Poppelaars, een onwaarschijnlijk getalenteerde voetballer, was echter verre superieur aan welke speler van Feijenoord dan ook en ik snap er niets van dat Beenhakker hem niet meteen inlijfde bij Feijenoord want hij had zonder enige twijfel de absolute top kunnen halen en was een kruising tussen Neeskens en Arie Haan.

Feijenoord had in mijn ogen iets arrogants en eigenlijk bekoorde Ajax met zijn bruisende en flitsende spel mij veel meer, maar dat mocht ik als rechtgeaarde Rotterdammer van Zuid natuurlijk nooit hard opzeggen. Eddy wist de hermetisch gesloten verdediging van de topjeugd van Feijenoord, die net wereldkampioen was geworden, voortdurend op eigen houtje ernstig in de problemen te brengen.

Mijn vader had ook zo'n speler gekend uit zijn schoolelftal en zijn naam was Faas Wilkes, een van de grootste voetballers die ons land ooit heeft voortgebracht en zich tot op zekere hoogte kan meten met onze overal ter wereld beroemde legende Johan Cruyff, die door het opperwezen zelf goed was toebedeeld met onwaarschijnlijke talenten.

Dat was geen voetbal maar pure kunst. Hoe gek het ook moge klinken leek de begeestering voor het voetbal veel op ware liefde. Mijn belangstelling voor mooie sprankelende meiden bleef onverminderd bestaan en ik herinner me nog dat op mijn 8^e er een nieuw meisje in de klas werd voorgesteld halverwege het schooljaar.

Zij heette Sylvia en zij was een perfecte brunette, mooi, lief, geestig, open en het was aan genot om alleen al in haar aanwezigheid te vertoeven. Zonder enige twijfel was mijn schooltijd op de Pijler een van de meest gelukkige perioden uit mijn leven. Tijdens de voorlaatste klas werd het adembenemend mooie buitenzwembadcomplex de Plompert geopend en dat bood voor talloze Rotterdammers ongekend plezier en dat bleef zo tot pakweg 1980 toen het in verval raakte en een paar jaar daarna gesloopt werd.

Wat een desinvestering. In de topzomerjaren 1975-1977 waren er dagelijks 10.000 mensen of meer op dit schitterende complex en er werd voetbal gespeeld op het allerhoogste niveau, waaraan vrijwel alle getalenteerde Rotterdamse voetballers deelnamen. Ik was toen 16 en speelde uitmuntend in deze straatvoetbal-variant. In die periode werd ik verliefd op Carmen, met afstand het mooiste meisje van Rotterdam in die tijd, een kopie van Claudia Cardinale.

We waren net als 2 dolfinen en hoefden helemaal niet met elkaar te praten om elkaar te begrijpen want het was een vorm van telepathisch samenzijn. Het was nogal triest voor mij dat een aantal jaren daarna het geweldige zwembadencomplex wegens totale verwaarlozing, mismanagement en technocratische bezuinigingswoede afgebroken werd.

Echt geluk ondervinden mensen juist van dit soort collectieve goederen en je moet als overheid wel 10 keer nadenken alvorens je dit soort faciliteiten van onschatbare immateriële waarde sluit, ook al kost het soms heel veel geld. Als we deze kruideniersmentaliteit de afgelopen pakweg 2.500 jaar hadden gehad dan leefden we nu allemaal nog in een oerbos.

De Romeinen hadden wel degelijk oog voor dit soort publieke werken en daarin lag, naast hun organisatietalent en hun geperfectioneerde moordmachine, vooral hun kracht. Toen mijn tijd bij de Pijler erop zat verliet ik met zeer gemengde gevoelens deze school en ik ging in 1972 naar de Christelijke mavo-Slinge, niet omdat wij van huis uit Christelijk waren opgevoed, noch lid waren van welk kerkgenootschap dan ook.

Maar omdat deze school, kennelijk op basis van barmhartigheid mij alsnog een kans wilde geven, want mijn schoolprestaties op de basisschool waren bedroevend. Het viel me eerst niet mee me aan te passen aan het schoolniveau en pas in het 2^e kwartaal ging het wat beter en genoten vooral de vakken geschiedenis en biologie mijn bijzondere belangstelling.

Mijn ouders kochten het weekblad de Kijk voor mij en ik raakte steeds meer geïntrigeerd door wetenschap, biologie en geschiedenis, zij het op een beginnersniveau. Mijn grote liefdes bleven voetbal en natuurlijk de meiden. Ik behandelde die jonge vrouwen altijd met veel respect en onze “verhoudingen” waren altijd relaxt en vriendschappelijk.

Het 2^e schooljaar bakte ik er helemaal niets van, leerde nooit wat, was totaal ongemotiveerd en ongedisciplineerd en was vaker te vinden in de kersverse overdags open discotheek in de Larenkamp dan op school en ik bleef dat jaar dan ook steevast zitten, met een cijferlijst, die als je de cijfers zou optellen, niet ver boven de 25 punten zou uitkomen. Hoewel de schuld volledig bij mij zelf lag, waren er ook verzachtende omstandigheden.

De meiden op school waren aantrekkelijk, de lesstof vormde geen uitdaging en daarnaast had ik geen flauw benul wat ik wilde worden. Nadat ik was blijven zitten werd ik voor de keuze gesteld, deze klas overdoen, maar nu serieus of me melden bij de lts. Ik ging een dagje naar de lts om te kijken hoe het daar was en was daardoor danig geschrokken ook wegens de afwezigheid van vrouwelijk schoon zodat ik met volle overtuiging voor de eerste optie koos. Nadien heb ik altijd een afkeer van techniek blijven behouden en sla nog geen spijker met succes de muur in.

De herkansing verliep niet alleen succesvol, maar ik ging docenten steeds meer choqueren met extreem hoge cijfers en ze snaptten er niets van. Eerst een 1 of een 2 en daarna vervolgens 3 tieren op rij voor hetzelfde vak en dezelfde stof. Men ging langzamerhand vermoeden dat er meer in mij zat en het vooral een kwestie van houding en discipline was geweest die mijn slechte schoolprestaties bepaalden.

Vanaf dat moment, waarin ik kennelijk “het licht had gezien” schoot ik als een raket omhoog, mocht naar de havo en dat was toen der tijd zeker geen simpele opleiding, deed dat zo goed dat ik 5 Atheneum mocht overslaan en vervolgens ging ik naar de Erasmus Universiteit waar ik rechten, economie en wijsbegeerte studeerde, zij het dat ik de laatste 2 vooral in de vorm van een zelfstudie deed, ook wel extraneus geheten.

Ik was vrijgesteld door minister Vrededeling voor militaire dienst omdat ze te veel babyboomers hadden voor het leger en mensen die mij na 2 à 3 jaar tegenkwamen en mij kenden van de mavo snaptten er helemaal niets van dat ik op de Erasmus Universiteit studeerde en je zag aan hun gezicht ongeloof. Ik was al snel op de EUR tot het inzicht gekomen dat studie de facto altijd een zelfstudie is en dat colleges er vaak voor dienden accenten te leggen, maar dat het in de praktijk vooral aankwam op blokken, zelfdiscipline en oprechte interesse.

Ik was in vrijwel alle vakken oprecht geïnteresseerd met uitzondering van boekhouden, waar ik regelmatig hoofdpijn van kreeg omdat het zo geestdodend was. Ik kon destijds op 22-jarige leeftijd niet bevroeden dat ik mijn Waterloo vele jaren later zou vinden door een foute ophoggevalen boekhouder, die zichzelf een forensische accountant noemde en die weliswaar integriteitsonderzoeken deed, maar zelf persoonlijk helemaal niets, maar dan ook werkelijk niets met integriteit ophad.

Op de universiteit zaten buitengewoon weinig echt aantrekkelijke vrouwen en ik kan me slechts 2 kanjers herinneren van de vele duizenden studentes. Daarnaast woonde ik samen met Marian, een van de meest aantrekkelijke vrouwen, die een tweelingzus van de zangeres Sade had kunnen zijn geweest. We hielden het ruim 5,5 jaar met elkaar vol en we waren 16 en 19 toen we elkaar ontmoetten en vlak daarna gingen we samenwonen.

We vonden onszelf heel volwassen. Op intellectueel vlak waren we echter geen match en dat was ook logisch want ik piekte juist in die periode en zij was in feite nog een kind. Ik hielp haar met school en zij maakte ook een metamorfose door, maar haar kracht lag niet in leren. In feite stond een breuk al vanaf het begin vast, maar dat wilde of kon ik niet inzien destijds en waarom zou ik ook?

Zij was een stier qua sterrenbeeld en een perfecte match voor mij Schorpioen met ascendant Schorpioen. Veel later in 2012 zou ik in Kiev mijn leukste en aantrekkelijkste vrouw ooit ontmoetten en zij was op dezelfde dag geboren als Marian en ik zag legio overeenkomsten die wetenschappelijk niet verklaard kunnen worden.

Ook die relatie verliep als een raket in het begin en volgens hetzelfde patroon van fascinatie en adoratie, verzadiging en verveling om vervolgens te eindigen in een abrupte breuk, die weliswaar door mij geïnitieerd werd omdat ik niet anders kon, maar waardoor ik wel maanden in een diep gat viel. Toen ik met Marian stopte was ik bijna 25 en het was tijd voor zelfreflectie.

Vast stond dat ik een perfecte jeugd had gehad, de beste die men zich maar kan wensen. Ik was opgegroeid in de tijd van de Soulmuziek en John Travolta, de perfecte muziek uit de jaren 70 en 80 en ik bracht mijn weekenden vanaf mijn 16^e vooral door in de beste discotheken ter wereld, hier en in Spanje.

De scholen gingen me voor de wind en ik was geen dag ziek geweest tot aan het examen op het vwo, omdat ik zo stom was geweest met een spiegel op ons balkon te gaan zonnen en ik word binnen 1 dag van mijzelf al bronskleurig, dus ik snap niet wat mij toen heeft beïnvloed. Ik had een virus opgelopen dat leek op meningitis en voelde me doodziek en barste van de hoofdpijn, maar omdat ik een enorme doorzetter was sleepte ik mijn zieke lijf naar het eindexamen en mijn tentamens waren zo goed geweest dat ik niet meer kon zakken.

Ik nam de daling van mijn eindcijfers om pragmatische redenen op de koop toe, omdat ik geen uitstel dulde en per se naar de Erasmusuniversiteit wilde en dat doel was bereikt. Toen al zag ik eerste tekenen van het verval in de natuurlijke staat van de Nederlandse vrouw. Ik val op aantrekkelijke, zeer slimme, energieke, avontuurlijke en humoristische vrouwen en die waren tot mijn land in overvloed aanwezig tot pakweg mijn 20^e.

Eind jaren 80 van de vorige eeuw begon sluipenderwijs al een proces van erosie te ontstaan, waarin de vrouw min of meer door sociale pressie gedwongen werd verder van haar natuur af te gaan staan en dat proces culmineerde uiteindelijk tot een Nederlandse vrouw anno nu die veel weg heeft van een hybride schepsel met een vaak te zware stem en een te dikke kont, die alle vrouwelijke aantrekkelijkheid door de pil lijkt te hebben verloren en daar ook niet echt wakker van ligt.

Natuurlijk zijn er legio positieve uitzonderingen op deze regel, maar de meeste "succesvolle" vrouwen die ik hier ontmoet zijn overambitieuze, matig getalenteerde en leven vaak in onmin met hun eveneens hybride man, die door het verstoorde wankele subtiele machtsevenwicht, dat tussen mannen en vrouwen manifest is, ook niet goed raad weet met de nieuwe rolverdeling tussen de seksen.

Ter voorkoming van misverstanden, ik behoor niet tot die categorie mannen die vindt dat het enige recht van vrouwen het aanrecht is, integendeel, maar ik zou graag meer authentieke vrouwen en mannen in mijn land willen zien, niet voor mij zelf, maar voor de vele goede jonge mannen die ons land rijk is. Ik heb sinds 2010 mijn paradijs elders gevonden en daar schrijf ik uitvoerig over in mijn onlangs verschenen boek *Gorki in Nederland*.

Voor degenen die denken dat het hier gaat om een seksistisch praatje snappen er helemaal niet van. Een juiste rolverdeling en harmonie tussen mannen en vrouwen is cruciaal voor het ontwikkelen van een samenleving.

Deze Ying en Yang-energie vullen elkaar aan en hebben elkaar nodig. Elke samenleving heeft zowel de masculiene en feminiene eigenschappen hard nodig en vrouwen zijn door de hele geschiedenis heen de steunpilaren voor het succes van een beschaving geweest. Gebeurt dit niet dan verstoort dat de ontwikkeling van hele generaties en leidt dat alleen maar tot veel frustraties, veel echtscheidingen, gebroken gezinnen en andere ellende.

In mijn geliefde Kiev snapt men dit wankele en subtiële evenwicht tussen mannen en vrouwen wel. De vrouwen daar, veelal beeldschoon, energiek, krachtig en bijzonder intelligent, elegant en bol met talent en hormonen snappen dat je een man in zijn kracht moet zetten en niet moet vernederen of een minderwaardigheidscomplex moet bezorgen. De man daar denkt dat hij de baas is, terwijl de vrouw wel beter weet.

In mijn land snappen veel vrouwen dat geraffineerde spel niet en geven mannen het gevoel totaal overbodig te zijn en als deze mannen wel stevig in hun schoenen staan worden ze bepaald niet gestimuleerd zich volledig te geven, fors te investeren en zich vast te leggen op de veelal matig bekorende veel te zware en van elke elegantie gespeende hybride wezens. Ergo noch de man noch de vrouw ontpoppen zich zoals de natuur dat wel beoogd lijkt te hebben.

Op veel mannen in Kiev valt wel het nodige aan te merken, maar dat komt ook door het feit dat daar beeldschone getalenteerde vrouwen in overvloed zijn en monogamie nog moeilijker lijkt te handhaven dan het anti-corruptiebeleid en omdat het in potentie rijkste land van Europa economisch het slechtst van alle Europese landen presteert, waardoor de gemiddelde man daar zijn prinsesje wel heel weinig te bieden heeft als hij slechts 200 euro per maand verdient.

De totale economie van dat immens grote land, is qua grootte vergelijkbaar met Frankrijk of Duitsland met ongeveer 45 miljoen inwoners, waarvan de meesten hoogopgeleide relatief jonge mensen en is qua economie net zo groot als de omvang van de totale economie van de provincie Noord-Holland. Het zijn de vrouwen daar die tot pakweg 2015 de economie nog enigszins draaiende hielden en het zijn zonder meer de Amazones van onze moderne tijd.

Zij verlieten de afgelopen 5 jaar en masse hun land om hun geluk elders, lees in Rusland, de VS en Europa te gaan beproeven. Omdat de man-vrouwverhouding nogal complex is geworden zal ik hieronder wat uitvoeriger stil staan bij dit boeiende fenomeen. Waar ging het fout in ons land en wat kan er beter in de toekomst?

Ik laat mij daar niet beïnvloeden of ringeloren door militanten homo's en lesbo's op sleutelfuncties bij media en politiek hier, die niet alleen een gelijke behandeling willen, maar het liefst hun seksuele voorkeur en lifestyle aan heteroseksuelen willen opdringen. Omdat ik mij niet reken tot de categorie personen, zoals Mike Pence, vicepresident van de VS, die homoseksuelen met stroomstoten en medicijnen wil genezen, omdat dit aperte onzin en waanzin is, vind ik wel dat we als samenleving niet moeten meegaan met de onderstroom die homoseksualiteit of ander deviant gedrag als de norm beschouwt.

Dus homo's wat mij betreft alle respect en ik verafschuw elke vorm van fysiek en verbaal geweld tegenover homoseksuelen, maar overspeel je hand niet. Ik moet helaas zeggen dat op vrijwel alle spilfuncties bij de mainstream-media homoseksuelen zitten, die op hun beurt gelijkgezinden aantrekken en nog even en er komt een programma waarin verteld wordt dat Valentino en Casanova eigenlijk gay waren.

Ik ben ook tegen het laten adopteren van kinderen door homo's, ook al zouden ze nog zulke perfecte ouders zijn. Het kind heeft niet voor een dergelijke onnatuurlijke situatie gekozen en ik vind dat dus ethisch niet ok. Met elkaar trouwen prima, maar hou privé zaken strikt privé en val mij en anderen niet lastig met ranzige verhalen en freaks op tv wat zo vaak gebeurt, die bij mij alleen maar afschuw en onpasselijkheid opwekken. Het is de bijl aan de wortel van de samenleving.

Het enige aantrekkelijke aspect van homoseksualiteit vind ik als 2 bloedmooie vrouwen met elkaar de liefde bedrijven, maar daar houdt mijn interesse dan ook op. Er zijn veel geniale, creatieve homoseksuele personen (geweest) die onze cultuur sterk hebben verrijkt en ik heb dus alle respect voor ze, maar dat is mijn punt dus helemaal niet.